

смирена обхода, неговото почти непрекъсвано мълченье и негова студенъ и припазливъ видъ. Но когато са възрѣхъ да го гледатъ, открихъ въ лицето му една твърдостъ и възвишенность: съгледахъ живостъта на очитъ му, и силата която са показваше въ наймалкитъ му движенія. Поченхъ да го распытватъ, и му са почувдихъ: рѣшихъ да го направятъ царь. Той са отбрани отъ туй безъ смущеніе: той имъ рече че предпочита пріятноститъ на частния животъ отъ блѣсъка на царуванъето; че и найдобритъ царье сж были злополучны дѣто не можали почти никога да направятъ добро когато сж искали, и че често тѣ сж стрували, по наущеніе на ласкатели, зло което не сж искали да сторятъ. Той приложи че робството ако и да е едно злополучіе, но и царуванъето е не помалко, защото то е едно покрито робство. Когато человекъ е царь, думаше той, той зависи отъ сичкитъ онѣзи които има нужда да направя да го слушатъ. Блаженъ е този който не е задлъженъ да управля! Никому другиму но само на отечеството смы ный длъжны, когато то ни повѣрва властъта, да жертвуваме нашата свобода за да работимъ за общото добро.

„Тогази Критянитъ, като неможахъ да са начудятъ, попытахъ го какъвъ человекъ тѣ трѣбаше да избержтъ. Единъ человекъ, отговори той, който вы познава добръ, защото ще трѣба да вы управля, и който са бон да вы управля. Този който желае царуванъето той не го познава; и какъ ще той да испълни своитъ обязанности, като не ги никакъ познава! той го ище за себеси; а вый трѣба да желаете человекъ който пріема царуванъето само отъ любовь къмъ васъ.

„Сичкитъ Критяны са намѣрихъ въ едно странно очудванье като гледахъ двама чужденцы които са отказвахъ отъ царското достоинство, толкосъ търсено отъ толкози други; тѣ поискахъ да са научтъ съ кого сж дошли. Навсикратъ, който ги бѣ довелъ отъ пристанището чакъ до цирка дѣто са състезавахъ въ игритъ, показа имъ Хазанла, съ когото Менторъ и азъ бѣхмы дошли отъ островъ Кипръ. Но тѣ са еще помного почувдихъ като са научихъ че Менторъ е былъ робъ на Хазанла; че Хазанлъ въсхитенъ отъ мѣдростъта и до-